
Den unge Munk

Lyrik af

Kaj Munk

Udgivet i 2018. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Kilde Munk, Kaj. 1949. "Den unge Munk", i: *Mindeudgave Digte*, side: 165, København: Nyt Nordisk Forlag Arnold Busck.

Den unge Munk

Den unge Munk, der gik i Klostrets Have,
han hørte om den unge Luthers Ord.
Saa gik han ned i Byen til sin Elskte:
„Nu tror jeg ikke længer, at jeg tror.“

Hans unge Elskede blev rød af Lykke,
hun lo og græd, som om fra Vid og Sans:
„Saa faar jeg dig, kan elske dig for evigt,
og ogsaa slippe for at elske Hans.“

Hun fulgte ham ved Aften hjem til Klostret;
han stivned: alle Munkene var rømt.
Men – Nattegale sang i Havens Skygger,
og Hylden dufted stærkt og Linden ømt.

En aarle Morgen Maaneder derefter
– han kom tilbage fra at følge hjem –
saa han i Klostergaarden noget Skrammel,
hvoraf et støvet Olietryk stak frem.

Han tog det op, og se, det var Madonna.
Da blev han bleg, stod længe uden Ord
og gik saa ned i Byen til sin Elskte:
„Nu tror jeg ikke mer, jeg ikke tror.“

Hans unge Elskede forstod det ikke,
hun græd, som om hun var fra Vid og Sans.
Saa gjorde hun et Nakkekast og smilte
og gik den samme Kvæld til Skovs med Hans.

Men ensom i sin Celle knæler Munken:
„Nu er jeg evigt i dit Tjenerskab.
Men ingensinde vil jeg angre Lykken
saa lidt som angre denne Lykkes Tab.“